

REBECCA YARROS

Η ΦΛΟΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Νοέλα Ελιασά

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ρίβερ

Γαμώ την τύχη μου, ήμουν πτώμα. Ζαρώνοντας τα μάτια στον ήλιο, βγήκα από το κτίριο της ομάδας εξειδικευμένων πυροσβεστών Midnight Sun στις έντεκα παρά τέταρτο το βράδυ. Δεν είχα ξανακούσει ποτέ πιο ταιριαστό όνομα για ομάδα εξειδικευμένων πυροσβεστών. Ζούσαμε εδώ τα τελευταία επτά χρόνια –από τότε που με δέχτηκαν στο πανεπιστήμιο της Αλάσκας–, αλλά η κατάσταση με το φως του ήλιου στα τέλη Ιουλίου εξακολουθούσε να με ξαφνιάζει πού και πού.

Φαίνεται πως το μυαλό μου πάντα επέστρεφε στο Κολοράντο.

«Διάολε, δύσκολη αυτή, Ριβ» είπε ο Μπίσοπ σφίγγοντας τον ώμο μου. Έκανε ακριβώς το ίδιο

μετά από κάθε πυρκαγιά που πηγαίναμε μαζί. Ήξερα ότι δεν του άρεσε που τον είχα ακολουθήσει σε αυτή τη ζωή. Τι διάολο νόμιζε ότι θα έκανα; Ότι θα άφηνα τον μεγάλο μου αδερφό να ακολουθήσει τα βήματα του πατέρα μας χωρίς να πάω μαζί του; Ούτε κατά διάνοια. Με το που μεγάλωσα αρκετά, έκανα αίτηση, ξεπατώθηκα στο διάβασμα για να πάρω το πτυχίο μου στη δασολογία, και τώρα ήμασταν εδώ.

«Απλώς χαίρομαι που τελείωσε. Τα πράγματα έγιναν επικίνδυνα για λίγο εκεί πέρα». Ξεκλείδωσα τις πόρτες του F250 μου καθώς εκείνος μου ανακάτεψε τα μαλλιά σαν να ήμασταν πάλι παιδιά. Βαριές, σκούρες τούφες πιάστηκαν στα γένια μου όταν έπεσαν ξανά γύρω από το πρόσωπό μου. Το μήκος μέχρι το πιγούνι ήταν το περισσότερο που μπορούσα να αντέξω στα μαλλιά μου. Απορούσα πώς κατάφερνε ο Μπίσοπ να τα έχει μέχρι την πλάτη του.

Η μητέρα μας είναι Τσεγιέν, έλεγε πάντα σαν εξήγηση.

«Πράγματι πήγε κατά διαόλου» παραδέχτηκε. «Μπορείς πάντα να πάρεις μια άνετη θέση στην υπηρεσία δασών. Χωρίς φωτιές, με νορμάλ ωράρια, ωραία τοπία...» είπε πριν ξεκλειδώσει και τις πόρτες του δικού του φορτηγού.

«Σιγά μη γίνει ποτέ αυτό» είπα πετώντας τον λασπωμένο σάκο μου στην καρότσα του φορτηγού.

«Ε, λοιπόν, εύχομαι να γινόταν» μουρμούρισε.

«Γυμναστήριο αύριο;» ρώτησα αγνοώντας τη σπόντα του. Παρόλο που ήταν μόνο τρία χρόνια μεγαλύτερός μου, έπαιρνε πολύ στα σοβαρά τον ρόλο του αδερφού.

«Όπως πάντα» απάντησε ανεβαίνοντας στο φορτηγάκι του.

Μπήκα κι εγώ πίσω από το τιμόνι κι έκλεισα την πόρτα. Βγαίνοντας με ένα μαρσάρισμα στον δρόμο έξω από το Φέρμπανκς, κατευθύνθηκα προς το σπίτι μου στο Έστερ. Ο Μπίσοπ είχε μανία με το γυμναστήριο. *Πρέπει να είσαι πιο γρήγορος από τη φωτιά*, μου έλεγε πάντα.

Έτσι, με πίεζε σαν να με κυνηγούσαν διαρκώς οι φλόγες. Όχι ότι με χαλούσε το σώμα που είχα αποκτήσει – αν μη τι άλλο, προσέλκυε περισσότερη γυναικεία προσοχή απ’ αυτή που μου αναλογούσε. Αν και είχα σίγουρα πάει με πολλές γυναίκες εδώ, οι περιπέτειές μου δεν ήταν τίποτα συγκριτικά με του Μπίσοπ.

Όμως, είχαμε ένα κοινό: δεν είχαμε μείνει ποτέ με μια γυναίκα για περισσότερο από έξι μήνες. Ο Μπίσοπ συνήθως έφευγε περίπου σε εκείνο το σημείο, κι όσο για μένα... οι κοπέλες πάντα καταλάβαιναν ότι δεν ήταν η πρώτη μου προτεραιότητα, πράγμα που τις εκνεύριζε δικαιολογημένα.

Καθώς έστριβα από την έξοδο τρία στο Έστερ,

ο ήλιος άρχισε επιτέλους να βασιλεύει. Για όνομα του Θεού, ήταν έντεκα το βράδυ. Μου έλειπαν οι ζεστές καλοκαιρινές βραδιές κάτω από τ' αστέρια στο Κολοράντο. Όχι ότι το Βόρειο Σέλας δεν ήταν εντυπωσιακό... απλώς δεν ήταν το ίδιο.

Μην παραπονιέσαι για το φως του ήλιου. Σύντομα θα έχει σκοτάδι σχεδόν όλη τη μέρα.

Πάρκαρα σε μια άδεια θέση στάθμευσης μπροστά από το μπαρ *Golden Eagle*, έσβησα τη μηχανή και κατέβηκα από το φορτηγάκι. Μύριζα ολόκληρος καπνό και δέκα μέρες σκληρής πυροσβεστικής δουλειάς, αλλά ήξερα ότι εκείνη θα θύμωνε αν δεν περνούσα από εκεί.

Εκτός αυτού, ήθελα να τη δω.

Μέσα στο παλιό μπαράκι η μουσική έπαιζε δυνατά και ο κόσμος ήταν αρκετός για Σάββατο βράδυ.

«Ρίβερ!» φώναξε η Τζέσι Ραγκλς από την μπάρα, με μια φούστα πολύ πιο κοντή από όσο απαιτούσαν τα μακριά πόδια της. Όχι ότι παραπονιόμουν. «Καταφέρατε να γυρίσετε όλοι καλά;»

«Ναι, είμαστε όλοι σώοι και αβλαβείς» απάντησα. «Μήπως έχεις δει—»

«Ρίβερ!»

Γύρισα προς τη φωνή της και αμέσως βρέθηκα μπροστά σε πενήντα κιλά τελειότητας. Εκείνη έλεγε ότι ήταν περισσότερα. Ποτέ δεν την πίστεψα.

Η Έιβερι πήδηξε πάνω μου, και την έπιασα εύ-

κολα. Τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό μου, περνώντας το ένα πίσω από το κεφάλι μου με εκείνον τον τρόπο που πάντα με έκανε να λιώνω.

«Είσαι καλά» ψιθύρισε πάνω στον λαιμό μου.

Ακόμα κι εκεί στο μπαρ, η Έιβερι μοσχοβολούσε μήλο και ζεστή κανέλα.

«Είμαι καλά, Έιβερι» της υποσχέθηκα, με τα χέρια μου απλωμένα στην πλάτη της. «Όλοι είναι καλά».

Εκείνη έγνεψε χωρίς να μιλήσει, με έσφιξε απλώς λίγο περισσότερο. Είχα επιστρέψει από αμέτρητες φωτιές τα χρόνια που ήμασταν κολλητοί και πάντα έτσι με καλωσόριζε.

Δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο στον πλανήτη.

Στάθηκα ακίνητος στη μέση του μπαρ και την άφησα να με κρατήσει όσο ήθελε. Κυρίως επειδή δεν τη χόρταινα ποτέ στην αγκαλιά μου.

Η Έιβερι Κλερ ήταν κολλητή μου από τα δεκαοκτώ μου.

Και ήμουν κρυφά ερωτευμένος μαζί της από τότε.

Ίσως μια μέρα να ήταν έτοιμη να το ακούσει, αλλά ήξερα ότι αυτή η μέρα δεν ήταν η σημερινή. Στην πραγματικότητα, ούτε ο επόμενος χρόνος έδειχνε υποσχόμενος.

Παίρνοντας μια ακόμα βαθιά ανάσα, η Έιβερι γλίστρησε από την αγκαλιά μου και πισωπάτησε λίγο, μόλις τα πόδια της ακούμπησαν στο ξύλινο

πάτωμα του μπαρ. Έπειτα με κοίταξε προσεκτικά, ψάχνοντας για οτιδήποτε μπορεί να έμοιαζε με τραυματισμό. Στερέωσε τα μακριά ξανθά μαλλιά της πίσω από τ' αυτιά της κι έγνεψε ικανοποιημένη. Η Έιβερι ήταν ξανθιά ενώ εγώ ήμουν μελαχρινός, το δέρμα της ήταν ανοιχτόχρωμο ενώ το δικό μου βαθιά μαυρισμένο από τον ήλιο και την Τσεγιέν καταγωγή της μητέρας μου. Εκείνη ήταν μικροκαμωμένη ενώ εγώ ήμουν μεγαλόσωμος, εκείνη με καμπύλες εκεί που εγώ ήμουν επίπεδος, και το σορτσακι που φορούσε δεν έκρυβε πολλά από τα γραμμωμένα πόδια της.

«Βλέπεις; Είμαι καλά» είπα με ένα μικρό χαμόγελο.

«Τ' ορκίζεσαι;» ρώτησε μισοκλείνοντας τα υπέροχα μπλε μάτια της.

«Βρομοκοπάω καπνό και είμαι πτώμα από την κούραση, αλλά πέρα απ' αυτό, είμαι σώος. Βασικά, θα πήγαινα σπίτι, αλλά σκέφτηκα ότι δούλευες απόψε—»

«Κι ότι θα γινόμεουν έξαλλη αν δεν μου έλεγες ότι γύρισες».

«Θα μπορούσα να στείλω μήνυμα».

«Δεν είναι το ίδιο». Χαμογέλασε τόσο πλατιά και λαμπερά, που θα μπορούσε να φωτίσει ολόκληρο τον κόσμο. «Χαίρομαι που γύρισες».

«Κι εγώ. Ο Ζευς; Του έλειψα;»

«Το χάски σου είναι ο πιο απαιτητικός, ο πιο γκρινιάρης σκύλος που έχω γνωρίσει ποτέ μου, αλλά ναι, είναι ευχαριστημένος και χορτάτος από λιχουδιές στο σπίτι σου».

«Είναι ένα μεγάλο μωρό» παραδέχτηκα.

«Όπως και ο ιδιοκτήτης του» με πείραξε εκείνη.

«Ειβερι, μήπως να γυρνούσες στη δουλειά;» ρώτησε η Μέγκαν πίσω από την μπάρα με φωνή τραχιά από το κάπνισμα. Ήταν αγέραστη, παγωμένη κάπου στα πενήντα της. Αυτή η γυναίκα δεν είχε αλλάξει καθόλου τα επτά χρόνια που ζούσα σε αυτή την πόλη.

«Ναι» φώναξε η Έιβερι. «Συγγνώμη, πρέπει να φύγω».

«Καταλαβαίνω. Μην ανησυχείς. Θα σε δω αύριο—»

«ΡΙβ!» φώναξε η Άντελαϊν τρέχοντας προς το μέρος μου, ένα κουβάρι από μαλλιά και κοκαλιάρικα γόνατα.

Την έπιασα και την αγκάλιασα σφιχτά. «Γεια σου, Άντι! Τι κάνεις εδώ;»

Αποτραβήχτηκε και κοίταξε την Έιβερι. «Ήταν να μείνω με τη Στέλλα, αλλά έπρεπε να φύγει εκτός πόλης με τους γονείς της».

Έγνεψα και κοίταξα την Έιβερι που δάγκωνε το χείλος της. Ήξερα ότι απεχθανόταν ν' αναγκάζεται να φέρνει εδώ τη δεκατριάχρονη Άντι, αλλά όχι

όσο απεχθανόταν να την αφήνει μόνη σπίτι με τον πατέρα τους.

«Γιατί δεν έρχεσαι να κοιμηθείς στον ξενώνα μου;» ρώτησα.

Τα μάτια της γούρλωσαν από ενθουσιασμό. «Μπορώ να δω το *Game of Thrones*;»

«Όχι» απάντησα. «Αλλά νομίζω ότι έχω όλα τα επεισόδια του *Arrow*».

«Εντάξει, μου κάνει. Ο Στίβεν Άμελ είναι κούκλος».

«Αφού το λες εσύ» είπα χαμογελώντας της. Η Άντελαϊν μ' έκανε πάντα να χαμογελάω.

«Είσαι σίγουρος ότι δεν σε πειράζει;» ρώτησε η Έιβερι, πλέκοντας σπασμωδικά τα χέρια της.

Ήθελα να πιάσω το πρόσωπό της, να χαϊδέψω τα ζυγωματικά της και ν' αφήσω ένα απαλό φιλί στα χείλη της. Αντί γι' αυτό, της έσφιξα το χέρι. «Δεν είναι πρόβλημα. Δεν έρχεσαι κι εσύ όταν τελειώσεις; Κοιμήσου με την Άντελαϊν και το πρωί θα πάμε για πρωινό».

Εκείνη έγνεψε και χαμογέλασε. «Ναι. Κλείνω στις δύο και μετά θα έρθω».

Θα έλεγα οτιδήποτε για να δω την Έιβερι να χαμογελάει έτσι – ανέμελη και ευτυχισμένη. Ήταν πάντα όμορφη, αλλά εκείνο το χαμόγελο την ανέβαζε κατευθείαν στην κατηγορία της θεάς, και ποτέ δεν το έβλεπα αρκετά.

«Έχεις κλειδί, οπότε απλώς μπες. Άντι, έτοιμη;»

«Ναι!»

Γέλασα με τον ενθουσιασμό της. «Εντάξει, αλλά μη χαίρεσαι τόσο πολύ. Ο Ζευς μπορεί να θέλει να μοιραστεί το κρεβάτι σου και είναι σκέτο γουρούνι».

«Ισχύει, αλλά είναι ωραίος και ζεστός».

«Ναι, είναι» παραδέχτηκα πριν στραφώ ξανά στη μεγάλη αδερφή της. «Τα λέμε το πρωί;»

Εκείνη έγνεψε και σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της για να με αγκαλιάσει. Ήταν ο μόνος τρόπος να μειώσει τη διαφορά ανάμεσα στο ένα και ενενήντα οκτώ ύψος μου και στο ένα και εξήντα οκτώ δικό της.

«Ευχαριστώ που την παίρνεις» είπε κρατώντας με σφιχτά. «Δεν μπορούσα να την αφήσω μόνη της στο σπίτι. Γίνεται τόσο κακός το βράδυ».

Όταν έχει πει.

Κανένα πρόβλημα. Της ανταπέδωσα την αγκαλιά και την άφησα να γλιστρήσει από τα χέρια μου.

Μετά πήγα την Άντελαϊν σπίτι.

«Λατρεύω το σπίτι σου» είπε καθώς ανεβαίναμε τα σκαλιά της βεράντας.

«Δεν είναι τόσο μεγάλο όσο το δικό σου» απάντησα βάζοντας το κλειδί στην κλειδαριά. Το είχα χτίσει μόνος μου – με τον Μπίσοπ και εργάτες που είχα προσλάβει, φυσικά, και μου άρεσε ο παραδοσιακός σχεδιασμός του ξύλινου σαλέ, αλλά ήξερα ότι δεν ήταν κάτι σπουδαίο.

«Το νιώθω περισσότερο σαν σπίτι μου» είπε καθώς άνοιγα την πόρτα.

«Ουφ!» Η ανάσα μου βγήκε απότομα από τα πνευμόνια μου όταν ο Ζευς όρμησε από την πόρτα και με έριξε κάτω. Έπεσε με τα εξήντα κιλά του στο στήθος μου και άρχισε να με γλείφει στο πρόσωπο κλαψουρίζοντας. «Ναι, κι εμένα μου έλειψες, φιλαράκο» είπα χαϊδεύοντας το πυκνό του τρίχωμα.

Με κοίταξε με δυσαρεστημένα μπλε μάτια, λες κι είχα κανέναν έλεγχο στο πόσο θα διαρκούσε η πυρκαγιά, και με άφησε να σηκωθώ. Τον χάιδεψα στο κεφάλι λίγες ακόμα φορές και άρχισε να με συγχωρεί. «Γύρνα πίσω όταν τελειώσεις» του είπα, κι αυτός έτρεξε προς το δάσος. Ήταν πολύ ωραίο να έχω δέκα στρέμματα μόνο για μένα.

Έφερα δύο δάχτυλα στο στόμα μου και τα πίεσα στην κορνίζα με τη φωτογραφία του πατέρα μου που ήταν κρεμασμένη στην αρχή της εισόδου. Κάποια τελετουργικά έπρεπε να τηρούνται – και το συγκεκριμένο ήταν σίγουρα ένα από αυτά.

«Κατάφερα να γυρίσω σπίτι, μπαμπά» είπα.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε η Άντελαϊν.

«Επειδή πάντα του λέω ότι τα κατάφερα όταν επιστρέφω από μια πυρκαγιά» της απάντησα τραβώντας τον σάκο μου μέσα.

«Επειδή εκείνος δεν τα κατάφερε;» ρώτησε.

Η αθώα ερώτηση με ξάφνιασε. «Ακριβώς. Πέθα-

νε με όλη την ομάδα του στη φωτιά που αφάνισε την πόλη μας».

Κοίταξε τη φωτογραφία του πατέρα μου με τον εξοπλισμό του και μετά γύρισε ξανά προς εμένα. «Πότε έγινε αυτό;»

«Πριν από δέκα χρόνια». *Δέκα χρόνια σε λίγες εβδομάδες.*

«Πολύ λυπηρό. Λυπάμαι».

«Σ' ευχαριστώ. Είναι δύσκολο να χάνεις τον γονιό σου, ε;»

Έγνεψε. «Εγώ δεν θυμάμαι τη μαμά μου, όμως, οπότε...» Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Δεν νομίζω ότι αυτό το κάνει πιο εύκολο. Η απώλεια είναι πάντα απώλεια».

Έγνεψε κοιτώντας τη φωτογραφία του πατέρα μου. «Ήταν όμορφος».

«Η μαμά μου σίγουρα το πίστευε». Είχαν αγαπηθεί με έναν τρόπο που μ' έκανε να ξέρω ότι ποτέ δεν θα συμβιβαζόμουν με τίποτα λιγότερο στη ζωή μου. «Τα πράγματά σου είναι ακόμη στο συρτάρι εκεί πέρα» είπα στην Άντελαϊν καθώς μπήκε στο σαλόνι. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έμενε εδώ όσο η Έιβερι δούλευε, και ήξερα ότι δεν θα ήταν η τελευταία.

«Ευχαριστώ!» είπε χοροπηδώντας προς τον ξενώνα και την εβδομήντα ιντσών τηλεόραση που αγόρασα κυρίως για χάρη της.

Η ΦΛΟΤΑ

Στο Λέγκασι του Κολοράντο έθαψα τον πατέρα μου, δίπλα στα μέλη της επίλεκτης ομάδας εξειδικευμένων πυροσβεστών του. Δέκα χρόνια μετά ακολουθώ τα χνάρια του – πολεμώντας τις φωτιές στα βουνά της Αλάσκας πλάι στον αδερφό μου.

Μέσα στις φλόγες, καμία σκέψη δεν με ιντριγκάρει πιο πολύ από εκείνη για την Έιβερι Κλερ. Πεισματάρα, δυναμική, σέξι όσο δεν πάει, και η καλύτερή μου φίλη. Δεν έχει ιδέα πως είμαι ερωτευμένος μαζί της.

Το Κολοράντο, όμως, με καλεί πίσω, χρειάζεται κάθε πυροσβέστη που έχει γεννηθεί στο Λέγκασι για να ξαναχτίσει την ομάδα των πατεράδων μας. Ένα βράδυ αρκεί για να αλλάξει τα πάντα μεταξύ μας. Ωστόσο, εκείνη είναι δεμένη με την Αλάσκα, ενώ το δικό μου μέλλον είναι στο Κολοράντο.

Τώρα είμαι διχασμένος ανάμεσα σε αυτό που απαιτεί η τιμή μου και σε αυτό δίχως το οποίο δεν μπορεί να ζήσει η καρδιά μου.

Από τη Rebecca Yarros, μπεστ σέλερ συγγραφέα των New York Times, μια ρομαντική ιστορία για μια φίλια που μετατρέπεται σε έρωτα...
